

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobkyně: **ADOR, s. r. o.**, IČO 252 92 331
sídlem Dobrovského 981, 563 01 Lanškroun
zastoupena advokátkou Mgr. Alžbětou Schirlovou
sídlem Francouzská 16, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce**
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 6. 2018, č. j. ČOI
117233/16/O100/1000/16/18/Be/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát (dále jen „žalovaná“), k odvolání žalobkyně v části změnila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu

Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 7. 2016, č. j. 12/1589/14/22. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu ve výši 1 500 000 Kč za správní delikt dle § 19a odst. 3 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o technických požadavcích na výrobky“), kterého se žalobkyně dopustila tím, že uvedla na trh výrobek Dřevěné vnitřní dřevní křídlo – typ ADORY I, s deklarovanou klasifikací požární odolnosti EI/EW 30 DP3, ačkoliv tento výrobek nesplnil základní technické požadavky na stavební výrobky ve smyslu zákona o technických požadavcích na výrobky a nařízení vlády č. 163/2002 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na vybrané stavební výrobky (dále jen „nařízení č. 163/2002“). Žalovaná k odvolání žalobkyně pokutu snížila na částku 1 100 000 Kč a ve zbytku odvolání zamítla.

2. Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že pracovníci správního orgánu I. stupně dne 6. 11. 2013 a 5. 12. 2013 z obchodní sítě odebrali dva vzorky výrobku Dřevěné vnitřní dřevní křídlo – typ ADORY I, s deklarovanou klasifikací požární odolnosti EI/EW 30 DP3, které následně předali zkušebním laboratorům k provedení zkoušky požární odolnosti a zjištění materiálové skladby dveřního křídla a skutečných rozměrů jednotlivých komponent a provedení dveří.
3. Výrobek byl z hlediska požární odolnosti klasifikován podle českých technických norem 1) ČSN EN 14600 Vrata, dveře a otevíravá okna s charakteristikami požární odolnosti a/nebo kouřotěsnosti – Požadavky a klasifikace a 2) ČSN EN 13501-2+A1 Požární klasifikace stavebních výrobků a konstrukcí staveb – Část 2: Klasifikace podle výsledků zkoušek požární odolnosti kromě vzduchotechnických zařízení. Žalobkyně deklarovala, že požární odolnost výrobku je EI/EW 30 DP3, tedy minimálně 30 minut.
4. Zkoušku požární odolnosti provedla zkušební laboratoř Pavus, která o jejím výsledku vydala dne 28. 11. 2013 protokol č. Pr-13-2.139 (dále jen „protokol o požární odolnosti“). Dle protokolu již po pěti minutách od zahájení zkoušky začal unikat hustý černý dým v místě horní vodorovné hrany mezi dveřním křídlem a zárubní a zároveň odpadla hrana z polodrážky dveřního křídla. Následně došlo v místě horní vodorovné hrany k proniknutí dveřního křídla směrem do pece, čímž byl porušen požadavek celistvosti. Zkouška byla po šesti minutách ukončena.
5. Zkoušku materiálové skladby protipožárních dveří provedl Výzkumný a vývojový ústav dřevařský, Praha, s. p., který o jejím výsledku vydal protokol ze dne 5. 6. 2014, č. VZL-N-14/14/2 (dále jen „protokol o materiálové skladbě“). Dle protokolu byly zjištěny rozdíly v provedení výrobku proti předložené technické dokumentaci, zkušebnímu vzorku a schválenému typu výrobku ADORY I, dále byly zjištěny nedostatky ve skladbě a provedení výrobku (nevyhovující rozměry rámu a zpevňující pásy).
6. Z výsledků obou zkoušek vyplývá, že kontrolovaný výrobek nesplňuje požadavky na trvanlivost požární odolnosti tak, jak je vymezena v základních požadavcích stavebního technického osvědčení (v návaznosti na určené normy ČSN EN 14600 a ČSN EN 13501-2) a jak byla deklarovaná žalobkyní při uvedení výrobku na trh (EI/EW 30 DP3), a rovněž že provedení dveří neodpovídá deklaraci v technické dokumentaci výrobce.
7. Dne 13. 7. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým shledal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 19a odst. 3 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky. Kontrolovaný výrobek nesplnil požadavky nařízení vlády na požární bezpečnost, takže byl uveden na trh výrobek s prohlášením o shodě v rozporu s §

13 odst. 1 a 4 zákona o technických požadavcích na výrobky. Z toho důvodu může výrobek prokazatelně ohrozit oprávněný zájem, kterým je ochrana života, zdraví a majetku spotřebitele.

8. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, na jehož základě žalovaná snížila uloženou pokutu a ve zbytku odvolání zamítla. V odůvodnění uvedla, že ačkoliv v průběhu obou kontrolních zkoušek nebyly plně respektovány české technické normy, nejedná se o vadu mající za následek nezákonnost rozhodnutí. Předně tyto normy nejsou obecně závazným předpisem a jejich účelem je zejména stanovit pravidla pro výrobce, který hodlá uvádět výrobek na trh. V řešeném případě se jednalo o zpětnou kontrolu, při níž je možné a vhodné vyžádat si technickou dokumentaci od výrobce. Ohledně materiálové skladby a rozměrů dveří žalovaná uvedla, že argumentace žalobkyně je nevěrohodná a nekonzistentní a rovněž nelze přistoupit na srovnávací zkoušku, kterou na základě zadání žalobkyně provedla v roce 2014 zkušebna Fires, neboť předmětem zkoušky nebyly totožné dveře.

II. Obsah žaloby

9. Žalobkyně v žalobě namítá, že zkouška požární odolnosti byla provedena v rozporu se zkušební metodou závaznou pro danou zkušebnu, neboť nerespektovala technické normy ČSN EN 1363-1, ČSN EN 1363-2 a ČSN EN 1634-1. Přitom autorem těchto norem je sama zkušebna Pavus, která na ně v protokolu odkazuje. Dle těchto norem bylo povinností zkušebny Pavus provést popis a výkresy vzorku a přesně zaznamenat jeho konstrukční detaily tak, aby bylo zřejmé, jaký vzorek byl podroben zkoušce. To se však nestalo a ani protokol o požární odolnosti neobsahuje žádnou dokumentaci ve smyslu dotčených technických norem. Uvedené zakládá důvodné pochybnosti o předmětu vzorku, což je nepřipustné tím spíše, že protokol o požární odolnosti je prakticky jediným podkladem pro uložení pokuty za správní delikt.
10. Žalovaná dále nedoplnila dokazování o výsledcích Ing. JČ, výsledcích osob provádějících zkoušku ve zkušebních laboratořích Pavus a Fires a dále o výsledcích pana L, který byl přítomen laboratorní zkoušce v roce 2013 ve zkušebně Pavus. Tím nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že pan L byl jediný přítomen zkoušce ve zkušebně Pavus, což je samo o sobě nestandardní, a tato skutečnost není v protokolu o požární odolnosti zmíněna.
11. V protokolu o materiálové skladbě je uvedeno, že byly zjištěny rozdíly v provedení výrobku (v rozměrech rámu a zpevňující pásce) oproti požadavkům technické dokumentace a zkušebnímu vzorku. Žalobkyně však namítá, že nezměnila rozměry rámu, neboť od počátku se jednalo o chybu v popisu ve výkresu, kde omylem uvedla rozměr 45 x 33 mm, ačkoliv rozměr rámu po opracování byl 35 x 33 mm. Následně byl tento výkres předán ke všem zkouškám, ovšem na chybu žalobkyni nikdo neupozornil, ani zkušebna Pavus. Žalobkyně doložila fakturami a dodacími listy, že je od počátku vyráběn rám z vlýsů o rozměrech 35 x 33 mm, případně ve skladbě 35 x 33 + 41 x 33 mm po opracování, z čehož vyplývá, že žalobkyně nikdy z těchto vlýsů nemohla vyrábět rám o rozměru 45 x 33 mm, ale pouze rám o rozměru 35 x 33 mm. V popisu rozměrů ve výkresu se tedy jedná evidentně o chybu ve psaní. Žalobkyně rovněž nabídla, že k prokázání této skutečnosti předloží vyjádření svých dodavatelů ohledně rozměrů vlýsů.

12. Žalobkyně tvrdí, že v každém případě zmenšení šířky rámu nemělo zásadní vliv na celkové výsledky zkoušky požární bezpečnosti. V této souvislosti odkazuje na Odborné stanovisko ke změnám v konstrukci dveřního křídla ze dne 24. 9. 2014 zpracované Ing. JČ, dle něhož se v případě rozměrů rámu nejedná o výraznou změnu, která by měla vliv na platnost certifikátu či na požární odolnost výrobku. Stejně tak je dle stanoviska osazení zpevňující pásy pouze nadstandardem, který nemá vliv na požární odolnost výrobku. Vytýkané změny tedy neměly vliv na platnost certifikátu, a proto žalobkyně uvedla na trh výrobek s posouzením shody stanoveným způsobem.
13. Žalobkyně podotýká, že dle technické normy ČSN EN 1363-1 se většina výrobků liší od původně zkoušeného vzorku, a proto mohou být tyto výrobky zavedeny automaticky bez dodatečného hodnocení, pokud je zde přijatelný stupeň jistoty, že se budou chovat stejně jako zkoušený vzorek (tzv. přímá aplikace). Žalobkyně tyto požadavky splnila, jak vyplývá z doloženého Požárně klasifikačního osvědčení č. PKO-11-118/AO 204 ze dne 30. 9. 2011 zpracovaného Technickým a zkušebním ústavem stavebním Praha, s. p.
14. Žalovaná zpochybnila věrohodnost tvrzení žalobkyně týkající se chyby v dokumentaci pouze svojí subjektivní úvahou, přitom bylo její povinností doplnit dokazování za účelem odstranění pochybností.
15. Konečně žalobkyně poukazuje na zkoušku v akreditované zkušebně Fires, ze které vyplývá požární odolnost vzorku 31 minut. V protokolu jsou zdokumentovány rozměry dveří a je jednoznačné, že se jedná o totožné dveře, které byly podrobeny zkoušce ve zkušebně Pavus. Závěry zkoušky Fires lze tedy vztáhnout ke kontrolovanému výrobku. Protokol o požární odolnosti byl pouze podkladem pro zahájení správního řízení, během něhož měly správní orgány provést řádné dokazování.

III. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že zkušebna Pavus skutečně nevyhotovila výkresy a detailní popis komponent kontrolovaného výrobku, ovšem to ani nebylo její zákonnou povinností. Technické normy nejsou obecně závazné a jsou určeny pro výrobce uvádějící výrobky na trh. Smyslem kontroly žalované přitom není simulovat postavení výrobce, ale provést zkoušku pomocí vzorku zachyceného v tržní síti o tom, zda výrobek splňuje požadavky § 13 odst. 1 písm. g) nařízení č. 163/2002. Oba vzorky výrobku byly odebrány standardní způsobem a o jejich identitě nepanují žádné pochyby.
17. Ohledně materiálové skladby výrobku žalovaná uvádí, že během zkoušky byl zjištěn podstatný nesoulad mezi reálným provedením výrobku a technickou dokumentací, který je významný z hlediska snížení požární odolnosti dveří. Tento závěr jasně vyplývá ze zkoušky požární odolnosti, během níž se výrobek ukázal jako zcela nevyhovující. Na základě obou protokolů byl tedy zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výslech pana L dle žalované nemá jakýkoliv vztah k řešené věci.
18. Žalovaná souhlasí, že není nutné provádět dodatečné zkoušky v případě všech změn oproti původně odzkoušenému prototypu, ovšem to jistě neplatí ohledně změn, které byly zachyceny v protokolu o materiálové skladbě. Zavedení změn tohoto typu bez dodatečných zkoušek není přípustné, jak vyplývá z příslušných technických norem a jak ostatně potvrdil i Ing. JČ, jehož stanoviska se žalobkyně dovolává.
19. Tvrzení žalobkyně, že údaje o rozměrech byly vztaženy k jejich stavu před opravou, je nutno odmítnout, neboť takový postup by byl v rozporu s nařízením č. 163/2002 a

rovněž se jeví jako zcela nepravděpodobné, že by žalobkyně odlišné rozměry rámu zanesla do výkresu v roce 2004 omylem. Ohledně zkoušky ve zkušebně Fires žalovaná opakuje, že se jednalo o testování vzorku z roku 2014, a proto těmito závěry není možné zpochybnit provedenou kontrolu. Nadto měla žalobkyně k dispozici jeden autentický, úředně zapečetěný vzorek z dané kontroly, jehož vyhovující výsledek v požární zkoušce by měl podstatně větší důkazní sílu.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.
21. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
22. Dle § 19a odst. 3 písm. b) zákona o technických požadavcích na výrobky „výrobce, dovozce, zplnomocněný zástupce nebo distributor se dopustí správního deliktu tím, že uvede na trh nebo do provozu anebo distribuuje stanovené výrobky s označením nebo dokumentem, které jsou v rozporu s § 13“.
23. Dle § 13 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky „stanovený výrobek může být uveden na trh nebo, u výrobků stanovených nařízením vlády, uveden do provozu pouze za předpokladu, že splňuje technické požadavky stanovené podle § 12 odst. 1 písm. b), po posouzení shody postupem stanoveným podle § 12 odst. 3 a jsou-li splněny podmínky uvedené v odstavci 2 (...)“.
24. Soud úvodem považuje za nutné zdůraznit, že obsah, rozsah a kvalita žaloby podané ve správním soudnictví předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Úlohou žalobce je v žalobě uvést jím spatřované skutkové či právní důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a vymezit tak rozsah soudního přezkumu. Žalobkyně v žalobě uplatnila v zásadě totožné námitky jako v průběhu správního řízení, tedy jako ve svém odvolání ze dne 29. 7. 2016 proti rozhodnutí o pokutě. Žalovaná na veškeré námitky žalobkyně v napadeném rozhodnutí řádně reagovala a rozsáhle zdůvodnila, z jakého důvodu neobstojí. Soud proto na následujících řádcích vyšel primárně z odůvodnění napadeného rozhodnutí a pouze doplnil či případně korigoval úvahy žalované.
25. Nejprve se soud zabýval námitkou, dle níž zkušební laboratoř Pavus při zkoušce požární odolnosti nerespektovala příslušné technické normy. Tuto námitku žalovaná vyčerpávajícím způsobem vypořádala v napadeném rozhodnutí, přičemž soud v zásadě nemá, co by k předestřené argumentaci dodal. Zároveň nepovažuje za účelné, aby zde do detailů opakoval odůvodnění napadeného rozhodnutí, proto pouze ve stručnosti uvádí následující.
26. Soud souhlasí se žalobkyní, že pro řádné provedení zkoušky bylo nepochybně nezbytné postavit najisto předmět této zkoušky, tedy dostatečně specifikovat kontrolovaný výrobek. Z dokladu o odběru vzorku založeném ve správním spise se podává, že pracovníci správního orgánu I. stupně dne 6. 11. 2013 v provozovně KOS-PO Ostrava odebrali dva kusy výrobku – dveře ADORY I s deklarovanou požární odolností EW/EI 30, a to pod

ev. č. 1798 S. Popis výrobku včetně jeho registračního čísla (20-13-692 a 20-13-693) se plně shoduje s údaji uvedenými v certifikátu výrobku a prohlášení o shodě vystaveném žalobkyní, které je rovněž založeno ve správním spise. Zapečetěný vzorek byl následující den předán zkušebně Pavus, která během zkoušky zjišťovala, zda vlastnosti kontrolovaného výrobku odpovídají výrobcově deklaraci. Z uvedeného je tedy dle soudu bez dalšího patrné, který výrobek byl podroben zkoušce požární odolnosti a rovněž jaké vlastnosti měl splňovat (deklarovanou požární odolnost EW/EI 30 DP3, tedy minimálně 30 minut). Že tyto vlastnosti kontrolovaný výrobek nesplnil (požární odolnost dveří činila pouze 5 minut) pak beze všech pochybností prokázala provedená zkouška.

27. S ohledem na výše řečené se soud shoduje s žalovanou, že postup správního orgánu I. stupně nevyvolal žádné pochybnosti o totožnosti odebraného a zkoušeného vzorku, a rovněž je nesporné, že na výsledku zkoušky se nikterak nemohla promítnout absence příslušné dokumentace ve smyslu technických norem ČSN EN 1363-1 a ČSN EN 1634-1. Ani s dodanými výkresy a s popisem konstrukčních detailů by kontrolované dveře během zkoušky neobstály.
28. Skutečnost, že zkušebna Pavus během zkoušky nepostupovala do důsledku podle příslušných technických norem, tedy nemohla mít dopad na zákonnost a věcnou správnost napadeného rozhodnutí. Soud v této souvislosti připomíná, že technické normy nejsou právním předpisem, který by byl pro správní orgány obecně závazný (srov. § 4 odst. 1 zákona o technických požadavcích na výrobky), ale jejich primárním smyslem je stanovit pravidla pro výrobce, který hodlá uvádět výrobky na trh. Výrobci jsou tedy technické normy povinni respektovat, a to včetně povinnosti vyhotovit výkresovou dokumentaci a detailní popis všech komponent vzorku ve smyslu bodu 12.1 písm. f) technické normy ČSN EN 1363-1 a bodu 6.6 technické normy ČSN EN 1634-1. Uvedené má svou logiku, neboť je pochopitelné, že výrobce, který zavádí na trh nový produkt, vytváří pro účely požární zkoušky i výkresovou dokumentaci a popis vzorku, neboť klasifikace výrobku slouží pro tzv. přímou (případně rozšířenou) aplikaci výsledku zkoušky na další varianty výrobku, aniž by bylo nutné u těchto variant provádět nové hodnocení či přepočítávání. Naproti tomu smyslem zkoušky provedené zkušebnou Pavus bylo ověřit deklarovanou jakost a bezpečnost výrobku uvedeného na trh. Z logiky věci tedy nebylo nezbytné za tímto účelem vypracovávat novou technickou dokumentaci či si tuto dokumentaci vyžádat od žalobkyně. Nenaplnění všech formálních náležitostí technických norem ČSN EN 1363-1 a ČSN EN 1634-1, byť na ně protokol o požární odolnosti odkazuje, tedy nemělo žádný vliv na výsledek zkoušky, resp. na zákonnost napadeného rozhodnutí.
29. Stejně nedůvodnou soud hodnotí námitku směřující proti závěrům o materiálové skladbě výrobku. Ze správního spisu vyplynulo, že dřevařský ústav provedl zkoušku vnitřku dveří na jiném vzorku (č. 1833 S), který žalobkyně nabízela k prodeji v listopadu 2013, a své závěry shrnul v protokolu o materiálové skladbě. Dle závěrů zkoušky byl zjištěn nesoulad mezi reálným provedením výrobku uváděného na trh a jeho technickou dokumentací, neboť kontrolovaný výrobek se podstatně odlišoval od původně odzkoušeného vzorku dveří ADORY I dle protokolu Pavus č. Pr-04-102.053 ze dne 29. 4. 2004. Konkrétně byly zjištěny tři základní odlišnosti, a to v rozměrech rámu dveřního křídla, v rozměrech stojin a dále nesoulad ve velikosti a umístění zpevňující protipožární pásy. Rám dveřního křídla měl mít dle protokolu č. Pr-04-102.053 rozměry 45 x 33 mm (jeho vodorovný horní i spodní díl), zatímco bylo zjištěno 35 x 33 mm. U svislých bočních dílů měly mít krajní díly rozměr 35 x 33 mm (zjištěno 34,6 x 33 mm a 33,2 x 33 mm) a vnitřní díly rozměr 45 x 33

mm (zjištěno na obou stranách 40 x 33 mm). Protipožární zpevňující páska se měla nacházet po celém obvodu dvevního křídla, včetně spodní okopové hrany a měla mít rozměry 15 x 1,8 mm. U kontrolovaného výrobku se však tato páska na spodní hraně dvevního křídla nenacházela a její rozměry činily pouze 9,3 x 1,6 mm.

30. Soud souhlasí s žalobkyní, že dle technické normy ČSN EN 1363-1 není nutné provádět dodatečné zkoušky či jiná hodnocení v případě všech změn oproti původně odzkoušenému prototypu, ovšem zároveň je „nepřijatelné a často i nedovolené, aby nesčetné varianty výrobků byly výrobcí dodávány bez určité formy uznaného ověření nebo schválení (...), přičemž rozsah dovolených variant je v zásadě malý, neboť vychází z obecně dohodnuté nejnižší úrovně, kterou lze dosáhnout“ (srov. body A.1 a A.2 technické normy ČSN EN 1363-1, jejíž citované pasáže žalobkyně v žalobě záměrně vynechala).
31. Správní orgán I. stupně i žalovaná přitom ve svých rozhodnutích jasně popsaly, že podle současně platných technických předpisů (čl. 13.3.2 normy ČSN EN 1634-1 a bodu A.4.26 normy ČSN EN 15269-3) není možné provést zmenšení rámu dvevního křídla pro dveře kategorie A bez dalších zkoušek. To samé pak platí pro zmenšení či úplné odstranění protipožární pásky, neboť i v tomto případě je vyžadována dodatečná zkouška. Ostatně ke zcela totožnému závěru dospěl i Ing. Č ve svém Odborném stanovisku ke změnám v konstrukci dvevního křídla ze dne 24. 9. 2014. Ing. Č sice ve stanovisku uvádí, že zmenšení šířky rámu nemá zásadní vliv na výsledek zkoušky a za zásadnější považuje kvalitu použitého dřeva a vlastní provedení rámu, zároveň se však domnívá, že konkrétní šířka 35 (41) mm je na samé hranici použitelnosti u dané konstrukce dvevního křídla. Bezpečnostní pásku o rozměrech 10 x 1,8 mm považuje za běžně používaný standard s minimálním vlivem na výslednou třídu požární odolnosti, ovšem opět zdůrazňuje, že pásku není možné zmenšit bez dodatečných zkoušek.
32. Soud v této souvislosti považuje za rozhodující, že každá ze zjištěných změn kontrolovaného výrobku dvevního křídla oproti technické dokumentaci vyžadovala dodatečné zkoušky, jak výslovně vyplývá z příslušných technických norem, které jsou výsledkem schválených expertních názorů v oblasti zkoušení požární odolnosti. Zjištěné změny tedy s sebou bez všech pochybností nesly riziko snížení požární odolnosti, což ostatně potvrdila zkouška požární odolnosti provedená zkušebnou Pavus dne 28. 11. 2013. Vzhledem k tomu, že stejný typ výrobku během této zkoušky neobstál (a to ve zcela zásadní míře), nelze následně s úspěchem tvrdit, že změny v rozměrech a konstrukci dvevního křídla nemohly mít žádný vliv na jeho požární odolnost.
33. Pro úplnost soud dodává, že za dodatečnou zkoušku nelze považovat ani zkoušku jiných dveří žalobkyně typu ADORY II, která je zdokumentovaná v protokolu ze dne 7. 3. 2005, č. Pr-05-1.02.052. Výrobek ADORY II v požární zkoušce vyhověl, ovšem nelze přehlédnout, že se ve své konstrukci odlišoval od kontrolovaného výrobku ADORY I, neboť jeho rám byl složen z více dílů a dosahoval větší tloušťky. Rovněž na spodní hraně dveří byla umístěna namísto bezpečnostní pásky padací lišta. Ze stejného důvodu pak dle soudu nemůže být pro řešenou věc relevantní Požárně klasifikační osvědčení ze dne 30. 9. 2011, č. PKO-11-118/AO 204, na jehož základě se žalobkyně dovolává možnosti přímé aplikace závěrů provedených zkoušek, neboť toto osvědčení odkazuje na protokol ze dne 7. 3. 2005, č. Pr-05-1.02.052, který se týká jiného typu dveří.
34. Soud stejně jako žalovaná považuje za nevěrohodné vysvětlení žalobkyně, že rozměry rámu o velikosti 45 x 33 byly do výkresu v roce 2004 zaneseny pouhou chybou v psaní,

ačkoliv již v této době měl výrobek rozměry zjištěné dřevařským ústavem. V této souvislosti je třeba odkázat na § 13 odst. 1 písm. g) nařízení č. 163/2002, podle něhož prohlášení o shodě mj. obsahuje potvrzení výrobce, že „*že přijal opatření, kterými zabezpečuje shodu všech výrobků uváděných na trh s technickou dokumentací a se základními požadavky*“. Z uvedeného vyplývá, že bylo povinností žalobkyně uvést v technické dokumentaci přesné rozměry již hotových výrobků, nikoliv jejich rozměry před opracováním, a zároveň platí, že odpovědnost za splnění této povinnosti spočívala výhradně na žalobkyni, která svou odpovědnost nemůže s úspěchem přesouvat na jiné subjekty. Pokud tedy žalobkyně své povinnosti nedostála a do dokumentace zanesla nesprávné rozměry svého výrobku, jde to výhradně k její tíži. Nadto je třeba znovu připomenout, že v každém případě dveřní rám o zjištěném rozměru 35 x 33 mm neobstál ve zkoušce požární odolnosti, neboť nesplnil deklarovanou klasifikaci požární odolnosti EI/EW 30 DP3.

35. Ohledně zkoušky provedené zkušebnou Fires soud uvádí následující. Je pravdou, že dle závěrů protokolu FIRES-FR-150-14-AUNS ze dne 4. 9. 2014 vyplynulo, že ve zkoušce požární odolnosti vyhověly i dveře s vlysy o menších rozměrech, konkrétně o rozměru 33 x 41 mm. Soud však stejně jako žalovaná zdůrazňuje, že se nejednalo o totožný výrobek, který v rámci kontrolní akce odebral správní orgán I. stupně a který byl předmětem zkoušky u zkušebny Pavus v roce 2013. Žalovaná na str. 20 napadeného rozhodnutí a správní orgán I. stupně na str. 7 a 8 rozhodnutí o pokutě jasně popsaly rozdíly v konstrukci obou typů dveří (šířka dveřního křídla 950 mm dle měření Fires oproti 850 mm u vzorků odebraných správním orgánem v tržní síti) a rovněž rozdíly v rozměrech zpevňující pásky (10 x 1,8 mm dle měření Fires oproti 9,3 x 1,6 mm u vzorků odebraných správním orgánem). Žalobkyně se v žalobě stejně jako ve svém odvolání snaží argumentovat, že v reálu o žádné rozdíly nešlo (např. z důvodu stlačení zpevňující pásky), ovšem soud zdůrazňuje, že pokud chtěla žalobkyně prokázat, že totožný typ dveří splňuje deklarovanou klasifikaci požární odolnosti, měla zkoušce podrobit dveře, které správní orgán I. stupně odebral v roce 2013 ze stejné skladovací série a které jí byly ponechány zapečetěné na provozovně jakožto referenční vzorek. Takový postup by měl v rámci řízení podstatně větší vypovídací hodnotu. Žalobkyně však této možnosti nevyužila, ale namísto toho nechala provést zkoušku na dveřích vyrobených v roce 2014 a následně se snažila bagatelizovat zjištěné rozdíly obou vzorků. Takový postup soud hodnotí jako účelový.
36. Soud uzavírá, že v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení mající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Skutkový stav byl zjištěn dostatečně ve smyslu § 3 správního řádu a za této situace se soud ztotožnil s žalovanou, že nebylo nutné provádět další dokazování. Žalobkyně ostatně ani neuvádí, které konkrétní skutečnosti by provedením navržených důkazů měly být prokázány, pouze opakovaně upozorňuje na formální nedodržení technických norem při zkoušce požární odolnosti. Soud se k této otázce vyjádřil v bodech 27 až 30 tohoto rozsudku, kde dospěl k jednoznačnému závěru, že daná okolnost neměla jakýkoliv vliv na zákonnost a věcnou správnost provedené zkoušky. Veškeré rozhodné skutečnosti byly uvedeny v protokolu o požární odolnosti a z toho důvodu nebylo nezbytné ani účelné provádět výslech zaměstnanců zkušebny Pavus, tím méně pak výslech pana L coby zástupce jiného kontrolovaného subjektu – společnosti Požární centrum, s. r. o. Stejně nadbytečný považuje soud i výslech zaměstnanců zkušebny Fires, neboť jak uvedeno výše pod bodem 37 tohoto rozsudku, protokol o zkoušce Fires se týkal odlišného typu výrobku, a proto závěry zkušebny Fires nelze považovat za důkazní prostředek, který by byl v přímém rozporu s protokolem o požární odolnosti zkušebny

Pavus a protokolem o materiálové skladbě. Z toho důvodu nebylo pro zjištění stavu věci nezbytné provádět výslech zaměstnanců zkušebny Fires za účelem odstranění rozporů v dokazování.

37. Obdobně nadbytečný soud hodnotí navržený výslech Ing. Č, neboť veškeré podstatné skutečnosti vyplynuly již ze samotného obsahu odborného stanoviska, přičemž žalovaná se jimi podrobně zabývala na str. 21 a 22 napadeného rozhodnutí. Jak soud uvedl pod bodem 33 tohoto rozsudku, dle stanoviska veškeré provedené změny kontrolovaného výrobku vyžadovaly dodatečné zkoušky a rovněž závěry Ing. Č nevyzněly výhradně pozitivně ve prospěch žalobkyně. Nebyly tedy s to relevantně zpochybnit závěry plynoucí z protokolů o požární odolnosti a o materiálové skladbě a nebyl zde dán prostor pro navržený výslech.

V. Závěr

38. Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu